

Arrest

nr. 325 572 van 22 april 2025
in de zaak RvV X IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 7 februari 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 januari 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 11 februari 2025 met referentnummer 125414.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 26 maart 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 23 juli 2024 voor de tweede keer een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische vader.

Op 10 januari 2025 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoeker ter kennis gebracht op 14 januari 2025. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 23.07.2024 werd ingediend door:

Naam: M. (...)
Voorna(a)m(en): C. (...) H. (...) S. (...)
Nationaliteit: Suriname
Geboortedatum: (...) 1996
Geboorteplaats: (...)
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische vader, de genaamde M. (...) D. (...) R. (...) (RR: (...)) in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Vooreerst voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen, is specifiek voorzien in art. 40ter, §2, 2° dat het om rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 18 jaar óf die reeds in het land van herkomst te hunnen laste zijn.

Betrokkene is ouder dan 18 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging.

Ter staving van het ten laste zijn, legt betrokkene de volgende stukken voor:

- Verklaring van de inspecteur van de directe belastingen te Suriname waarin verklaard wordt dat betrokkene in 2022 en 2023 een zuiver inkomen van 0 Surinaamse dollar had (dd. 26.07.2024)
- Attest van MI-GLIS waaruit blijkt dat betrokkene sedert zijn geboorte geen onroerend goed of beperkt zakelijk recht op zijn naam heeft staan (dd. 14.11.2023)
- Bewijs Burgerlijke Staat Suriname van betrokkene: ongehuwd (dd. 15.11.2023)
- Verklaring van inschrijving van betrokkene bij de Anton de Kom Universiteit van Suriname voor het collegejaar 2020 – 2021, 2022-2023 in de bacheloropleiding Public Administration van de faculteit maatschappijwetenschappen (dd. 02.07.2021, 09.01.2023)
- Attest OCMW Arendonk en Herentals geen financiële steun op naam van betrokkene en de referentiepersoon (dd. 29.07.2024, 08.08.2024, 05.09.2024)
- Bijlage 3bis verbintenis tot ten laste neming van betrokkene door de referentiepersoon gedurende 6 weken in het kader van zijn kort verblijf in België (dd. 28.06.2023)
- Vrachtbrieven van de referentiepersoon aan betrokkene van pakketjes met levensmiddelen en gebruikte goederen/kleding en/of diverse goederen
- Douane formulieren cab Surinam Service Line: de data van deze pakketverzendingen zijn niet afdoende leesbaar
- Bankverrichtingen van een BNP Paribas Fortis rekening waaruit blijkt dat er enkele stortingen gebeurde door de referentiepersoon. Het is echter niet duidelijk tot wie de rekening toebehoort en wie dus de begunstigde van deze stortingen is
- Twee overschrijvingen vanuit de rekening van de referentiepersoon één naar een onbekend rekeningnummer op 27.09.2024 en één naar Eneco op 09.10.2024.
- Geldverzendingen van de referentiepersoon naar betrokkene
- Geldverzendingen van derden (M. (...) G. (...) D. (...), M. (...) A. (...) S. (...), M. (...) R. (...) K. (...), M. (...) G. (...) A. (...)) aan betrokkene. Met deze stortingen wordt geen rekening gehouden. Ze tonen namelijk op geen enkele manier een afhankelijkheidsrelatie van betrokkene t.o.v. de referentiepersoon aan.

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende aantoonde reeds in het land van herkomst en voorafgaand aan zijn aanvraag gezinshereniging onvermogen te zijn. Hoewel er op betrokkenes naam blijkens het attest van MI-GLIS geen onroerend goed geregistreerd staat, kan niet blijken dat hij ook qua inkomsten onvermogen was voorafgaand aan zijn aanvraag en reeds in het land van herkomst. De verklaringen van de Inspectie der Direkte Belastingen van Suriname staven dit namelijk onvoldoende. Uit de verklaringen zou moeten blijken dat betrokkene 0 SRD aan zuiver inkomen had in 2022 en 2023. Echter, de Surinaamse belastingswetgeving kent ook een onzuiver inkomen (cfr. onzuiver inkomen in de Surinaamse belastingswetgeving – art. 4 van de wet van 4 mei 1921 op de inkomstenbelasting). Uit de attesten kan niet worden afgeleid dat er helemaal geen inkomsten zijn die niet aan de Direkte belastingen zijn

onderworpen. Het is dus geenszins uitgesloten dat betrokkene wel degelijk inkomsten had in het land van herkomst.

Integendeel, betrokkene toonde bij zijn visumaanvraag van 26.10.2023 ((...)), vlak voor zijn komst naar de Schengenzone (uitreisstempel Suriname dd. 12.11.2023), aan dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikte in de hoedanigheid van werknemer bij (...) om een visum kort verblijf te verkrijgen. Betrokkene kan bezwaarlijk stellen voorafgaand aan zijn komst naar de Schengen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om een visum afgeleverd te krijgen, om vervolgens enkele maanden later bij zijn aanvraag gezinshereniging te stellen dat hij onvermogen was in het land van herkomst wat betreft inkomsten, dat hij ten laste is van de referentiepersoon en er voorafgaand aan zijn komst reeds in het land van herkomst sprake zou zijn van een financiële afhankelijkheidsrelatie ten aanzien van de referentiepersoon.

Daarenboven blijkt ook uit het administratief dossier dat betrokkene ook voorafgaand aan onderhavige aanvraag gezinshereniging reeds maanden tewerkgesteld was in België bij (...) en SA Manpower Belgium. Dit getuigt er des te meer van dat er voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging helemaal geen sprake is van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en referentiepersoon. De tewerkstelling van betrokkene in het land van herkomst en in België toont aan dat betrokkene een jonge, zelfstandige jongeman is die wel degelijk in staat is om zelf een inkomen te verwerven en zelfstandig in zijn levensonderhoud kan voorzien. Om gezinshereniging te kunnen genieten als volwassene dient men ten laste te zijn van de referentiepersoon. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat dit hier het geval is.

Betrokkene legt weliswaar een hele reeks stortingen en pakketverzendingen voor waarvan de eerste dateert van 05.11.2019 en de laatste gebeurde op 13.06.2024. Er wordt niet betwist dat betrokkene in het verleden financiële steun verkreeg van de referentiepersoon. Echter moet vastgesteld worden dat betrokkene sedert maart 2023, blijkens de informatie van zijn LinkedIn profiel, tewerkgesteld was bij (...). Sedert de aanvang van deze tewerkstelling schreef de referentiepersoon tweemaal geld over, eenmaal 185 EUR op 17.04.2023 en een tweede maal 650 EUR op 13.06.2023. Verder kan vastgesteld worden dat er sedert de aanvang van deze tewerkstelling één pakketje werd verstuurd op 13.04.2023 met daarin gebruikte goederen/kleding. De bewijsstukken zijn te mager om te besluiten dat deze twee stortingen en het pakketje noodzakelijk waren voor betrokkene om in zijn levensonderhoud te kunnen voorzien. Niets sluit uit dat de grote storting van 650 EUR werd aangewend voor een specifiek doel anders dan het voorzien in het levensonderhoud en dat de andere storting en het pakketje eerder moeten gekaderd worden als een soort van schenking of aanvulling op het inkomen van betrokkene zonder dat hij er dus op aangewezen was om in zijn levensonderhoud te voorzien. Een financiële/materiële afhankelijkheid wordt niet aannemelijk gemaakt.

Geen van de overige bewijsstukken doen afbreuk aan de voornoemde vaststellingen. De bovenstaande elementen vormen reeds voldoende bewijs dat betrokkene niet afdoende aantoonde reeds in het land van herkomst en voorafgaand onderhavige aanvraag gezinshereniging ten laste te zijn van de referentiepersoon. Betrokkene voldoet aldus niet aan de voorwaarden van artikel 40ter, §2, 2° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Het gegeven dat betrokkene sedert 19.12.2023 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet eveneens geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de

artikelen 40bis; 40ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en het materiële motiveringsbeginsel.

Ter adstruering van zijn enig middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft

opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen, zoals hieronder blijkt.

5.

Verzoeker heeft een aanvraag tot gezinshereniging ingediend in functie van zijn Belgische vader. Het betreft een aanvraag cf. artikel 40ter cf. artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, §2, 2° van de Vreemdelingenwet stelt als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

[...]

2° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen. [...];”

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die heb begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

6.

Verzoeker heeft op afdoende wijze de voorwaarde van ‘het ten laste zijn in het land van herkomst’ bewezen.

Er werden in deze zin maar liefst 36 bewijzen van geldverzendingen (in totaal) overgemaakt in de periode van eind 2019 tot midden 2023, en dus in een periode van zo’n 3,5 jaar onmiddellijk voorafgaand aan de komst naar België en de (eerste) aanvraag gezinshereniging. (stuk 3)

Deze bestaan uit 27 geldverzendingen door de referentiepersoon rechtstreeks:

- 05.11.2019: 41,90 euro;
- 07.01.2020: 280 euro;
- 07.03.2020: 100 euro;
- 22.05.2020: 780 euro;
- 29.05.2020: 600 euro;
- 02.06.2020: 109 euro;
- 02.07.2020: 280 euro;

- 02.09.2020: 200 euro;
- 06.11.2020: 45 euro;
- 05.03.2021: 45 euro;
- 05.03.2021: 405 euro;
- 06.03.2021: 45 euro;
- 06.03.2021: 405 euro;
- 09.04.2021: 340 euro;
- 21.05.2021: 400 euro;
- 04.06.2021: 150 euro;
- 05.07.2021: 250 euro;
- 06.07.2021: 500 euro;
- 17.07.2021: 500 euro;
- 19.10.2021: 680 euro;
- 25.02.2022: 380 euro;
- 15.03.2022: 40 euro;
- 13.08.2022: 400 euro;
- 11.09.2022: 290 euro;
- 21.02.2023: 235 euro;
- 17.04.2023: 185 euro
- 13.06.2023: 650 euro.

En nog eens 9 geldverzekeringen door 'derden':

- 17.12.2020: 100 euro;
- 22.03.2021: 70 euro;
- 05.07.2021: 250 euro;
- 08.07.2021: 100 euro;
- 02.10.2021: 250 euro;
- 19.10.2021: 700 euro;
- 11.07.2022: 500 euro;
- 27.10.2022: 50 euro;
- 12.03.20.. (onleesbaar): 30 euro.

Daarnaast werden er ook 14 bewijzen van pakketverzendingen overgemaakt; ook het versturen van levensmiddelen werd verzoeker dus gesteund door de referentiepersoon. Het betreffende de volgende verzendingen op data van:

(stuk 6)

- 21.03.2020;
- 23.05.2020;
- 17.06.2021;
- 17.08.2021;
- 19.08.2021;
- 26.07.2022;
- 13.09.2022;
- 27.10.2022;
- ...12.2022 (dag onleesbaar);
- 21....2022 (maand onleesbaar);
- 26....2022 (maand onleesbaar);
- 13.01.2023;
- 19.01.2023;
- 14.02.2023.

Tot slot werden er tevens geldverzekeringen overgemaakt om aan te tonen dat verzoeker, sinds hij de referentiepersoon heeft vervoegd in België, nog steeds financieel wordt gesteund door die laatste.

(stuk 5)

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij niet ál deze geldverzekeringen bespreekt; ze werden nochtans allemaal overgemaakt aan verwerende partij, zoals ook blijkt uit de verzonden mails én het administratief dossier.

(stuk 4)

Ondanks deze duidelijke consequente financiële ondersteuning van verzoeker door de referentiepersoon, en ondanks verwerende partij zélf stelt in de bestreden beslissing dat er inderdaad financiële steun was ("Er

wordt niet betwist dat betrokkene in het verleden financiële steun verkreeg van de referentiepersoon”), aanvaardt verwerende partij het geheel niet als afdoende bewijs van het ‘ten laste zijn in het verleden’.

7.

Om te beginnen wordt verwezen naar het gegeven dat verzoeker bij een eerdere visumaanvraag dd. 26.10.2023 heeft aangegeven dat hij tewerkgesteld was als werknemer in Suriname.

Dit weerhouden in voorliggende aanvraag tot gezinshereniging houdt geen steek, daar ‘voldoende bestaansmiddelen’ in het kader van een toeristisch visum geenszins gelijkgesteld kan worden als ‘voldoende bestaansmiddelen om te kunnen voorzien in de eigen basisbehoeften in Suriname’. Bovendien stond de vader van verzoeker (en dus de huidige referentiepersoon) toen reeds garant, zoals blijkt uit het administratief dossier! (stuk 7)

Verwerende partij wijst de bewijzen van ‘ten laste zijn’ en ‘onvermogenheid’ zonder meer af, louter en alleen omdat er in de visumaanvraag melding wordt gemaakt van het feit dat verzoeker werknemer was in Suriname vanaf maart 2023, en dat er sindsdien slechts 2 geldstortingingen gebeurden door de referentiepersoon aan verzoeker.

Verwerende partij neemt een hypothese aan als waarheid, louter gebaseerd op de uiterst beperkte gegevens in de visumaanvraag, zonder verdere specificatie van iets. Nochtans legde verzoeker tevens het bewijs voor dat hij in de periodes 2020/2021 en 2022/2023 was ingeschreven in een Bacheloropleiding (public administration) in Suriname. (stuk 8)

Het is dan ook louter in het kader van deze opleiding dat verzoeker tewerkgesteld was – als stage als het ware – bij het telecombedrijf (...). In de voormiddag was hij aan het werk, in de namiddag ging hij naar school. Hij verdiende hiermee zo’n 216 euro per maand. (stuk 9)

Ook uit zijn LinkedIn-profiel (aanwezig in het administratief dossier van verwerende partij zelf) blijkt de combinatie van deze functie met zijn studies. (stuk 10)

De gemiddelde leefkost in Suriname bedraagt 709,2 euro per maand voor een alleenstaande en maar liefst 2.631,6 euro voor een familie, zonder huur! De gemiddelde maandelijkse inkomsten daarentegen bedragen slechts 274,08 euro!

8.

Verzoekster wenst in deze zin te verwijzen naar hetgeen het Hof van Justitie heeft gesteld in de arresten Lebon, Jia en Reyes met betrekking tot het ‘ten laste’ zijn.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in het arrest nr. 225 307 van 28 augustus 2019 reeds het volgende.

“De hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid vloeit immers, zoals hoger weergegeven, voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, Jia, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36). Het is dan ook aan de verweerder om na te gaan of de verzoeker een voldoende bewijs heeft aangebracht dat hij in zijn land van herkomst niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien (dat hij aldaar onvermogen is) en afhankelijk is van de materiële/financiële steun van zijn Spaanse schoonzus.”

Deze invulling van het begrip ‘ten laste’ werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C423/12, Flore May Reyes t. Zweden), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als “ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het 'ten laste' komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, "Jia", punt 36).

Er kan ook verwezen worden naar de mededeling van de Europese Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden dd. 02.07.2009:

"2.1.4. Ten laste komende familieleden

Volgens de rechtspraak van het Hof vloeit de hoedanigheid van 'ten laste komend' familielid voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de EU-onderdaan of door diens echtgenoot/partner. De hoedanigheid van ten laste komend familielid veronderstelt niet een recht op levensonderhoud. Er hoeft niet te worden onderzocht of de betrokken familieleden in theorie in staat zouden zijn zelf in hun onderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten.

Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft). In zijn arresten over het begrip afhankelijkheid verwees het Hof niet naar de hoogte van de levensstandaard om te bepalen of financiële steun door de EU-burger noodzakelijk was.

In de richtlijn zijn geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid.

Ten laste komende familieleden moeten bewijsstukken overleggen waaruit blijkt dat zij afhankelijk zijn.

Zoals bevestigd door het Hof, kan het bewijs met elk passend middel worden geleverd. Wanneer de betrokken familieleden hun afhankelijkheid kunnen aantonen met een ander middel dan een certificaat dat is afgegeven door de bevoegde autoriteit van het land van herkomst of van het land vanwaar zij komen, mag het gastland niet weigeren hun rechten te erkennen.

De enkele verbintenis van de EU-burger om het betrokken familielid ten laste te nemen, is op zich echter niet voldoende om de afhankelijkheid aan te tonen. Overeenkomstig artikel 3, lid 2, hebben de lidstaten een zekere beoordelingsmarge bij de vaststelling van de criteria waarmee rekening moet worden gehouden bij het besluit of aan "andere ten laste komende familieleden" de uit de richtlijn voortvloeiende rechten worden toegekend. De lidstaten kunnen deze criteria echter niet volledig vrij vaststellen. Teneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven, moet overeenkomstig de nationale wetgeving de persoonlijke situatie van de betrokken aanvragers zorgvuldig worden onderzocht, waarbij conform overweging 6 rekening moet worden gehouden met hun relatie met de EU-burger of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij financieel of lichamelijk afhankelijk zijn."

Nergens in deze tekst, noch in de aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie (arresten Jia en Reyes, zie supra onder punt 8) kan er worden gelezen dat de verzoeker geen énkelt inkomen mocht hebben in het land van herkomst. Neen, men moet wél feitelijk materieel/financieel worden gesteund door de referentiepersoon omdat men onvoldoende zelf in de eigen basisbehoeften kan voorzien!

Verzoeker benadrukt hij heeft aangetoond (zie infra) dat hij sinds zijn geboorte nooit eigenaar is geweest van een goed of zakelijk recht. Hij diende dus te huren om te kunnen wonen.

*Hij is tevens alleenstaande in Suriname.
(stuk 11)*

Hij herhaalt dat hij met zijn tewerkstelling – die louter plaatsvond in het kader van zijn opleiding – zo'n 216 euro per maand verdiende en dit dan nog pas sinds maart 2023. Gelet op hetgeen hierboven werd gesteld met betrekking tot de maandelijkse leefkost in Suriname, hoeft het verder geen betoog dat verzoeker uiteraard niet kon rondkomen en dus niet op eigen houtje kon voorzien in zijn basisbehoeften. Reden waarom zij dus reeds jaren (ook tijdens de tewerkstelling nog) op regelmatige basis werd gesteund door de referentiepersoon en dus ten laste was van deze laatste!

9.

Verwerende partij legt deze talrijke geldverzendingen gedurende jaren te gemakkelijk naast zich neer.

In casu heeft verzoeker nochtans, aan de hand van de bewijzen van regelmatige geldverzendingen en de attesten van onvermogensheid (zie infra), wel degelijk deze feitelijke situatie (cf. arresten Jia en Reyes) aangetoond, i.e. dat hij financieel en materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij zelf niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien en aldus onvoldoende vermogens is in het land van herkomst.

Deze geldverzendingen, in totaal 36 (waarvan 27 rechtstreeks door de referentiepersoon zelf) dateren stuk voor stuk van vóór de komst naar België en de aanvraag gezinshereniging, en betreffen een periode van zo'n 3,5 jaar waarin systematisch – en dus op regelmatige basis – geld werd overgemaakt aan verzoeker in Suriname. Het betreffen steeds aanzienlijke bedragen, met een totaal van 10.385,90 euro (waarvan 8335,90 euro rechtstreeks afkomstig van de referentiepersoon). Gelet op de frequentie en de consequentie van deze geldverzendingen, dient men dit wel degelijk te beschouwen als een regelmatig inkomen voor verzoeker om te kunnen voorzien in zijn levensonderhoud.

Daarnaast zijn er ook nog talrijke pakketverzendingen geweest met levensmiddelen.

De financiële en materiële steun werd ten overvloede bewezen.

Ondanks verwerende partij de financiële steun in het verleden niet betwist (wordt letterlijk zó gesteld in de bijlage 20), stelt men dat de financiële/materiële afhankelijkheid niet aannemelijk wordt gemaakt, waarbij men zich – zoals hierboven aangetoond – baseert op een hypothetische benadering die niet wordt gestaafd. Verwerende partij diende nochtans louter te beoordelen of de voorwaarden van de wet werden voldaan, i.e. of er een effectieve financiële afhankelijkheidsrelatie bestond en dus het 'ten laste zijn in het verleden' is bewezen. Verwerende partij diende vervolgens vast te stellen dat het gaat om maar liefst 36 geldverzendingen gedurende een periode van 3,5 jaar voor maar liefst 10.385,90 euro! Hoezo, heeft verwerende partij het dan slechts over 2 geldverzendingen??

Verwerende partij heeft aldus haar motiveringsverplichting geschonden, alsook haar zorgvuldigheidsverplichting, door niet louter de vraag te beantwoorden of verzoeker dan wel of niet financieel afhankelijk was van de referentiepersoon, maar wel zelf een niet-gestaafde benadering toe te passen.

10.

Daarnaast aanvaart verwerende partij de 9 geldverzendingen vanwege 'derden' niet.

Een snelle opzoeking in het Rijksregister zou verwerende partij nochtans geleerd hebben dat deze 'derden' de inwonende zonen betreffen van de referentiepersoon (en dus de broers van verzoeker). Het betreft met andere woorden 1 gezin!

(stukken 12-13)

11.

Tot slot verwijst verwerende partij m.b.t. de geldverzendingen naar het gegeven dat verzoeker in België werkte.

Ook dit kan weinig ernstig worden weerhouden om de aanvraag gezinshereniging te gaan weigeren, daar het verzoeker toegelaten is om te werken met zijn verkregen attest van immatriculatie!

Bovendien is het volgens rechtspraak van het Hof van Justitie zo dat de noodzaak van materiële steun in het land van herkomst moet bestaan op het moment van de aanvraag gezinshereniging. En dus niet meer na de aanvraag, in de lidstaat waar de Unieburger verblijft (Mededeling van de Europese Commissie van 2 juli 2009). Vooruitzichten om werk te vinden in het gastland, waardoor de bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van de referentiepersoon, eens hij het verblijfsrecht verkregen heeft, niet langer ten laste zou zijn van deze referentiepersoon, heeft géén invloed op de interpretatie van de voorwaarde van 'ten laste' zijn.

Bovendien werden er tevens bewijzen van financiële steun voorgelegd (7 geldverzendingen) vanwege de referentiepersoon aan verzoeker in België.

(stuk 5)

12.

Verzoeker toonde tevens zijn onvermogensheid in het land van herkomst op afdoende wijze aan.

Het betreffende de volgende bewijsstukken:

(stukken 14-15)

- *Attest MI-GLIS waaruit blijkt dat verzoeker sinds zijn geboorte geen enkel onroerend goed of zakelijk recht heeft gehad in Suriname;*

- Verklaringen Inspecteur van de Directe Belastingen te Suriname waaruit blijkt dat verzoeker geen zuivere inkomsten had in 2022 en 2023.

Het is zeer duidelijk dat verzoeker op alle mogelijke manieren heeft aangetoond dat hij enerzijds ten laste was van de referentiepersoon gedurende een periode van 3,5 jaar voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en anderzijds dat hij deze materiële en financiële steun nodig had om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien, daar hij duidelijk onvoldoende vermogend was in Suriname.

De bewijslast ligt bij verzoeker in het kader van huidige aanvraag, doch verwerende partij moet zich als een zorgvuldige en redelijke overheid gedragen en kan niet het onmogelijke bewijs verwachten.

Uw Raad oordeelde al meerdere keren in deze zin:

Bijvoorbeeld: RvV 18 januari 2022, nr. 266 907; een arrest waaruit volgt dat verwerende partij niet het onmogelijke bewijs van de verzoeker kan verwachten (eigen onderlijning):

“Verweerder stelt vast dat de attesten handelen over de periode vanaf 2017 tot 2020. Verweerder stelt eveneens vast dat verzoeker sedert augustus 2019 in België verblijft. Met toepassing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet dient verzoeker, die ouder is dan 21 jaar, aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon. Om als ten laste te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Verweerder kan bijgevolg bezwaarlijk stellen dat de attesten die handelen over de periode vanaf het jaar 2017 met betrekking tot zijn inkomsten en eigendommen in Marokko niet relevant zijn om verzoekers afhankelijkheidsrelatie te onderzoeken. Verweerder verwijt verzoeker geen attesten te hebben ingediend in verband met zijn eventuele inkomsten of eigendommen van de ‘voorgaande jaren’. In de mate verweerder hierbij doelt op de jaren voor 2017 merkt de Raad op dat de beoordeling in de eerste plaats moet gebeuren op de periode direct voorafgaand aan de komst van verzoeker naar België in augustus 2019. Verweerder voegt tevens toe dat er geen bewijzen voorliggen die betrekking hebben ‘op andere delen van Marokko’. In dit verband merkt de Raad op dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie van 16 januari 2014, C-423/12, volgt dat het vereisen van bijkomende bewijzen van onvermogen niet steeds in redelijkheid kan worden verlangd. De voorgelegde attesten gaan uit van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en van de belastingdienst in Marokko. Er kan in beginsel ook worden aangenomen dat de in het land van herkomst bevoegde belastingdienst zicht heeft op de algemene situatie van de belastingplichtige die zich in zijn rechtsgebied bevindt. De Raad acht het in de voorliggende situatie kennelijk onredelijk waar de voorliggende attesten van onvermogen aan de kant worden geschoven, louter omdat het enkel handelt over een bepaald rechtsgebied en niet over andere delen van Marokko. Zo blijkt uit de bestreden beslissing niet dat er aanwijzingen bestaan dat verzoeker ook banden heeft met ‘andere delen van Marokko’. De beoordeling dat de voorgelegde attesten ‘niet relevant’ zijn omdat ze handelen over de periode van 2017 en niet over de ‘voorgaande jaren’ en niet handelen over ‘andere delen van Marokko’, is kennelijk onredelijk.”

Of ook: RvV 8 maart 2022, nr. 269 526 (eigen onderlijning):

“Uit bovenstaande rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt wordt er geoordeeld dat het feit dat een unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de bloedverwant, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in het herkomstland, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid. Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat deze regelmatige geldstortingen zwaarwegend zijn, doch dat het ook is vereist dat die geldsommen noodzakelijk moeten zijn om in de basisbehoeften te voorzien, hetgeen betrekking heeft op het onvermogen van de betrokkene. Het Hof stipt evenwel aan dat het vereiste van een bijkomend bewijs van onvermogen, in de praktijk soms niet makkelijk kan geleverd worden en het voor de bloedverwant uiterst moeilijk kan maken om in een gastland een verblijfsrecht te krijgen, terwijl de omstandigheden van het gedurende een lange periode regelmatig een som geld betalen, reeds van die aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid aantonen. De Raad moet er bijgevolg inderdaad op toezien dat de bijkomende vereiste van onvermogen op eerder soepele wijze wordt toegepast door de gemachtigde als het bewijs voorligt dat gedurende een lange periode regelmatige geldstortingen voorliggen (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, punten 23, 26 en 27).”

Of ook nog: RvV 7 juni 2022, nr. 273 725 (eigen onderlijning):

“Opnieuw stelt het Hof dat het feit dat een unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de bloedverwant, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in het herkomstland, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid. De vereiste van een bijkomend bewijs van onvermogen, kan in de praktijk soms niet makkelijk geleverd worden en het voor de bloedverwant uiterst moeilijk maken om in een gastland een verblijfsrecht te verkrijgen, terwijl de

omstandigheden van het gedurende een lange periode regelmatig een som geld betalen, reeds van die aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid aantonen."

13.

Verzoeker heeft dus gedaan wat van hem verwacht werd: nl. het ten laste zijn in het verleden in het herkomstland bewezen op het moment van de aanvraag gezinshereniging.

In casu werden er in een ruime periode voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging gelden overgemaakt door (het gezin van) de referentiepersoon aan verzoeker. Verzoeker heeft met andere woorden een effectieve financiële afhankelijkheid aangetoond, aan de hand van deze talrijke geld- en pakketverzendingen. Tevens, gelet op het feit dat verzoeker in het land van herkomst onvoldoende inkomsten/middelen/eigendommen had (zie stukken supra), was verzoeker wel degelijk aangewezen op deze financiële en materiële steun van de referentiepersoon, om in zijn levensonderhoud te voorzien. Hij heeft met andere woorden op afdoende wijze aangetoond dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 40ter Vreemdelingenwet.

Verwerende partij heeft aldus de motiveringsverplichting, het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsverplichting geschonden. Dit laatste legt de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Het middel is dan ook gegrond.

14.

Tot slot heeft verzoeker tevens aangetoond dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen/woongelegenheid beschikt om verzoeker inderdaad ten laste te nemen.

Hiertoe werden huurovereenkomst, inkomstenbewijzen, bewijzen ziektekostenverzekering en attesten OCMW 'geen financiële steun' voorgelegd.

De referentiepersoon is dus wel degelijk in staat om verzoeker ten laste te nemen. Dit wordt bewezen door de stukken doch ook door het feit dat hij dit reeds deed in de jaren voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging, zonder enig probleem.

Dit aspect wordt niet betwist in de bestreden beslissing."

3.2 Luidens artikel 39/69, §1 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een "uiteenzetting van feiten en middelen" bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoeker voert een schending aan van het vertrouwensbeginsel doch zet niet uiteen op welke wijze de bestreden beslissing dit algemeen beginsel schendt. In zoverre is het middel dan ook onontvankelijk.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder motiveert immers, met verwijzing naar artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, dat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet blijkt dat verzoeker voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Er blijkt niet dat verzoeker onvermogen was in zijn land van herkomst, noch dat hij voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst daadwerkelijk financieel en/of materieel werd ondersteund door de

referentiepersoon. Verweerder merkt ook op dat verzoeker voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging zelf reeds maanden tewerkgesteld is geweest in België. Verzoeker ontkent dit niet.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De aangevoerde schending van de bovenvermelde algemene beginselen moet *in casu* worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, hetgeen luidt als volgt:

“§2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

[...]

2° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen. De rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn die de leeftijd van 18 jaar nog niet bereikt heeft, dient aan te tonen dat de Belg, diens echtgenoot of geregistreerde partner, het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over hem uitoefent. Indien het ouderlijk gezag wordt gedeeld, dient hij aan te tonen dat de andere houder van het ouderlijk gezag zijn toestemming heeft gegeven. Indien de Belg, diens echtgenoot of de registreerde partner het ouderlijk gezag niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd;”

Aldus dient verzoeker, als bloedverwant in neergaande lijn die de leeftijd van 18 jaar reeds heeft bereikt, aan te tonen dat hij ‘ten laste’ is van de Belgische referentiepersoon opdat hij tot een verblijf van meer dan drie maanden kan worden toegelaten. Verzoeker heeft een aanvraag ingediend voor een verblijfskaart als familielid van een Belg, met name in functie van zijn Belgische vader. Aangezien verzoeker ouder is dan 18 jaar, zal hij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat hij ten laste is van zijn vader in functie van wie hij het verblijfsrecht vraagt. De Raad benadrukt verder dat wat betreft de voorwaarde inzake het ‘ten laste’ zijn van de referentiepersoon zoals bedoeld in artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceren dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoeker het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit

Voor wat betreft de invulling van de voorwaarde van het ten laste zijn, past het te verwijzen naar rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege heeft meer bepaald gesteld dat er voor de bloedverwant in neerdalende lijn van een Belg geenszins een voorwaarde wordt toegevoegd aan de artikelen 40bis en 40ter

van de Vreemdelingenwet door te vereisen dat wordt aangetoond dat het familielid-derdelander reeds in diens land van nationaliteit of herkomst afhankelijk was van de materiële ondersteuning van de referentiepersoon (cf. RvS 12 november 2013, nr. 225.447).

In casu is verweerder van oordeel dat niet is aangetoond dat verzoeker ten laste was van de referentiepersoon van in zijn land van herkomst en dit tot op het moment van het indienen van de aanvraag gezinshereniging. Zo motiveert verweerder onder meer dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker reeds verschillende maanden voorafgaand aan het indienen van de aanvraag gezinshereniging op 23 juli 2024 tewerkgesteld was in België. Dit getuigt er volgens verweerder van dat er voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging geen sprake was van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en de Belgische referentiepersoon. Deze tewerkstelling toont volgens verweerder aan dat verzoeker een jonge, zelfstandige man is die weldegelijk in staat is om zelf een inkomen te verwerven en zelfstandig in zijn levensonderhoud kan voorzien.

Verzoeker brengt hiertegen in dat het hem toegelaten is arbeid te verrichten in België met zijn attest van immatriculatie. Daarnaast stelt verzoeker dat, volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie, de noodzaak van materiële steun moet bestaan in het land van herkomst en op het moment van het indienen van de aanvraag gezinshereniging. De noodzaak aan materiële steun van de referentiepersoon moet volgens verzoeker niet blijven bestaan na het indienen van de aanvraag tot gezinshereniging. Tenslotte betoogt verzoeker dat de referentiepersoon hem ook tijdens zijn tewerkstelling in België financieel bleef ondersteunen. Hij verwijst daarvoor naar zeven geldverzendingen die hij als stukken bij zijn verzoekschrift voegt.

Uit artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet volgt echter duidelijk dat de aanvrager die ouder is dan 18 jaar “ten laste” van de referentiepersoon dient te zijn. Deze situatie van afhankelijkheid dient niet alleen te bestaan op het ogenblik waarop de aanvraag wordt ingediend, maar ook op het ogenblik van het nemen van de beslissing omtrent deze aanvraag. Het houdt dus in dat de betrokken descendent aantoonde dat hij ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst en nog steeds ten laste is op het ogenblik van het treffen van de beslissing over de vestigingsaanvraag (cf. RvS 26 maart 2024, nr. 259.251). De erkenning van het recht op gezinshereniging vereist niet enkel dat de aanvrager erover beschikt wanneer hij er aanspraak op kan maken maar ook op het ogenblik dat de overheid een beslissing neemt over zijn aanvraag (cf. RvS 30 maart 2018, nr. 241.179).

Verzoeker betwist niet dat hij voorafgaand aan zijn aanvraag om gezinshereniging reeds verschillende maanden tewerkgesteld was in België. Dit blijkt uit een raadpleging van de Dolsis-databank, waarvan zich een afschrift in het administratief dossier bevindt. Hieruit kan worden opgemaakt dat verzoeker tussen januari 2024 en juni 2024 bij twee verschillende werkgevers in België tewerkgesteld was. Er wordt niet betwist dat verzoeker de huidige aanvraag gezinshereniging op 23 juli 2024 – en dus na het aanvatten van voormelde tewerkstellingen – heeft ingediend. Hierbij kan dienstig worden verwezen naar arrest nr. 260.507 van de Raad van State van 19 augustus 2024 waarin wordt geoordeeld als volgt:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen miskent dan ook niet artikel 40bis van de vreemdelingenwet door, met verwijzing naar onder meer het arrest Reyes, te oordelen dat bij het onderzoek of een vreemdeling ten laste is van een familielid, moet worden beoordeeld of deze vreemdeling, gezien zijn economische en sociale toestand, niet in staat is om in zijn basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van steun in het land van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat hij verzoekt om de hereniging met de referentiepersoon. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geeft evenmin een foutieve uitlegging aan het arrest Reyes waar hij oordeelt dat uit dit arrest enkel blijkt dat de vraag of de betrokkene in theorie zou kunnen werken niet relevant is en waar hij te dezen vaststelt dat verzoekster reeds daadwerkelijk aan het werk was in België op het ogenblik van haar aanvraag en aldus in staat is om te voorzien in haar levensonderhoud en niet als ten laste kan worden beschouwd.”

Waar verweerder in de bestreden beslissing motiveert “daarenboven blijkt ook uit het administratief dossier dat betrokkene ook voorafgaand aan onderhavige aanvraag gezinshereniging reeds maanden tewerkgesteld was in België bij (...) en SA Manpower Belgium. Dit getuigt er des te meer van dat er voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging helemaal geen sprake is van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en referentiepersoon. De tewerkstelling van betrokkene in het land van herkomst en in België toont aan dat betrokkene een jonge, zelfstandige jongeman is die wel degelijk in staat is om zelf een inkomen te verwerven en zelfstandig in zijn levensonderhoud kan voorzien. Om gezinshereniging te kunnen genieten als volwassene dient men ten laste te zijn van de referentiepersoon. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat dit hier het geval is”, betreft het een op zich dragende motivering die volstaat om de bestreden beslissing te schragen (cf. RvS 26 maart 2024, nr. 259.251).

Verweerder heeft niet op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld dat verzoeker bezwaarlijk als ten laste van de referentiepersoon kan worden beschouwd aangezien hij zelf in zijn levensonderhoud kan voorzien door middel van bestaansmiddelen uit arbeid, hetgeen haaks staat op de voorwaarden voor het verblijfsrecht dat hij erkend wenst te zien. Daarnaast toont verzoeker niet met enig concreet bewijsstuk aan dat hij uit zijn arbeid een dergelijk beperkt inkomen genereert dat hem niet toelaat in zijn eigen levensonderhoud te voorzien.

Uit wat voorafgaat, volgt dat verweerder er bij zijn beoordeling van het 'ten laste zijn' rekening mee mocht houden dat verzoeker op het ogenblik van het indienen van zijn aanvraag gezinshereniging reeds enkele maanden was tewerkgesteld in België en hij zodoende beschikte over eigen bestaansmiddelen uit arbeid waarmee hij in zijn levensonderhoud kon voorzien. Er blijkt ook niet dat verzoeker bij zijn aanvraag, of in een latere actualisatie hiervan, nog actuele bewijsstukken voorlegde die konden wijzen op een 'ten laste zijn' van zijn vader. Aangaande de zeven geldverzendingsbewijzen die verzoeker bij zijn aanvraag heeft gevoegd en die betrekking hebben op de periode dat verzoeker reeds in België verbleef, wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat deze stortingen gebeurden door de referentiepersoon doch dat het onduidelijk is tot wie de bankrekening toebehoort en wie dus de ontvanger van deze stortingen is. Verzoeker kan zich aldus niet dienstig op deze geldverzendingsberoeppen om aan te tonen dat hij, ondanks zijn eigen tewerkstellingen in België, alsnog financieel ten laste was van de Belgische referentiepersoon op het moment van zijn tewerkstellingen. Immers blijkt nergens uit dat de gelden werden overgemaakt aan een bankrekening waarvan hij de begunstigde was. Verzoeker toont niet aan dat hij deze sommen daadwerkelijk heeft ontvangen.

Waar verzoeker met verwijzing naar de voorgelegde geld- en pakketverzendingsbewijzen verder nog betoogt dat hij, in tegenstelling tot hetgeen wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, weldegelijk heeft aangetoond dat hij in zijn land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon; dat het beschikken over voldoende bestaansmiddelen in het kader van een toeristisch visum niet gelijkgesteld kan worden aan het beschikken over voldoende bestaansmiddelen om te kunnen voorzien in zijn eigen levensonderhoud; dat zijn vader ten tijde van de visumaanvraag ook garant stond; dat hij in de periode 2020/2021 en 2022/2023 in Suriname een bacheloropleiding volgde en hij in het kader van deze opleiding stage liep bij een telecombedrijf waarmee hij ongeveer 216 euro per maand verdiende terwijl de gemiddelde levenskost in Suriname maandelijks 709,20 euro bedraagt; dat zijn onvermogen in Suriname weldegelijk werd aangetoond en dat de 9 geldverzendingsbewijzen niet van gewone 'derden' afkomstig zijn maar wel van zijn broers die bij de referentiepersoon inwonen, richt verzoeker zich tegen overtuigende motieven van de bestreden beslissing waardoor zijn kritiek aangaande deze motieven niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden. Het weze herhaald dat het motief met betrekking tot verzoekers tewerkstelling in België voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging een op zich dragende motivering betreft die volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

De Raad wijst er volledigheidshalve nog op dat de huidige zaak een aanvraag om gezinshereniging betreft van een derdelander in functie van een statische Belg. Bijgevolg kan verzoeker in principe niet dienstig naar rechtspraak van het Hof van Justitie verwijzen.

Een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Een schending van de aangevoerde algemene beginselen van behoorlijk bestuur blijkt evenmin.

Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend vijftientwintig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

M. DENYS,

De griffier,

griffier.

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN